

فرازی مهم از زیارت حضرت صاحب الزمان علیه السلام

در بخشی از زیارت سرداب مقدس تعابیر مهمی خطاب به وجود مقدس امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف بیان می شود که علاوه بر عرض ادب زائر خدمت حضرت نوعی القای وظیفه ایست که یک شیعه ی امام زمان علیه السلام می باید نسبت به ایشان داشته باشد:

«فَلَوْ تَطَاوَلَتِ الدُّهُورُ وَ تَمَادَتِ الأَعْمَارُ لَمْ أَزِدْ فِيكَ إِلاَّ يَقِيناً، وَ لَكَ إِلاَّ حُباً، وَ عَلَيْكَ إِلاَّ مَتَكلاً وَ مُعْتَمِداً، وَ لَظُهُورِكَ إِلاَّ مُتَوَقِّعاً وَ مُنْتَظِراً، وَ لِجِهَادِي بَيْنَ يَدَيْكَ مُتَرَقِّباً، فَأَبْذُلُ نَفْسِي وَ مَالِي وَ وُلْدِي وَ أَهْلِي وَ جَمِيعَ مَا خَوْلَنِي رَبِّي بَيْنَ يَدَيْكَ وَ التَّصَرُّفِ بَيْنَ أَمْرِكَ وَ نَهْيِكَ»^۱.

(ای مولای من، ای صاحب الزمان)، اگر روزگارها به درازا کشد و عمرها طولانی شود، جز یقینم به تو، و جز محبتم به تو، و جز توکل و اعتماد بر تو، و جز توقع ظهورت و انتظار آن دوران، و جهاد در پیشگاهت، چیزی در من فرونی نمی یابد تا سرانجام جانم، مالم، فرزندانم، خانواده ام، و همه ی آن چه را که پروردگارم به من عطا فرموده است، به پیشگاهت تقدیم کنم و تسلیم در مقابل امر و نهیت باشم.

^۱- بحار الأنوار، ج ۱۰۲، ص ۱۱۸